

Suuri pelastus Hepr. 2:1-4

1. *Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi.*
2. *Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan,*
3. *kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuk-*

sesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? Ne, jotka sen kuulivat, vahvistivat ja välittivät sen meille,

4. *kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä, ihmeillä ja monenlaisilla väkevillä teoilla, jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan.*

Osaatko kuunnella?

Onko sinun helppo kuunnella toisen ihmisen puhetta? Ainakin minulle se on yllättävän vaikeaa. Ennen kuin toinen on ehtinyt toiseen lauseeseenkaan, minulla on kiusaus jo sanoa oma arvioni tai mielipiteeni. Miksi kuunteleminen on niin vaikeaa? Johtuisiko se siitä, että emme arvosta toista ihmistä kyllin vaan pidämme itseämme hiukan parempana kuin sitä, joka meille puhuu? Kaikkein ikävintä asia on kaikkein lähimmissä ihmissuhteissa, joissa on kysymys meille rakkaista ihmisistä. Olemme ehkä siinä määrin tottuneet heidän puheisiinsa, että annamme sanojen virrata toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Sillä kerromme heille, ettemme pidä heitä tärkeinä vaan ainoastaan itseämme. Kuunteleminen edellyttää nöyryyttä ja rakkautta, joka haluaa asettua toisen alapuolelle ja kuunnella häntä kunnioittaen.

Pahinta on jos uskovana olemme tottuneet kuuntelemaan Jumalan sanan julistusta niin sanotulla saarnakorvalla, mikä tarkoittaa sitä, että emme anna ajatustakaan sille, että olisimme itse pyhän Jumalan puhuttelussa, vaan kiinnitämme huomiomme vain saarnaajaan, hänen tyyliinsä ja siihen, kuinka mielenkiintoisena pidämme hänen puheitaan. Kaiken lisäksi tämä tapahtuu helposti myös Raamatun lukiessamme. Emme kuuntele Herraa vaan annamme sanan ikään kuin solista tai virrata sydämemme ohi. Jos ja kun niin tapahtuu, se johtuu siitä, ettemme tajua, kuka meille puhuu. Pahimmillaan tilanne voi johtaa siihen, että paadumme Jumalan sanan kuulemiselle. Jos kuitenkin pyrimme sitä soveltamaan, niin kohdistamme sen mielellämme johonkin toiseen ihmiseen: "Tuo sana olisi todella hyvää sille ja sille!" Samalla saatamme huomaamattamme paaduttaa omaatuntoamme, niin ettei lain saarna enää kauhistuta eikä evankeliumin sana ilahduta sydäntämme.

Virran vietävät

Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi. (1)

Sanoilla "sen tähden" Heprealaiskirjeen kirjoittaja viittaa edelliseen lukuun, joka nosti silmiemme eteen kirkastetun Herran Jeesuksen, joka istuu nyt Isän oikealla puolella odottaen sitä, kunnes hänen vihollisensa alistetaan hänen jalkojensa astinlaidaksi. Meille kuvattiin Jeesus maailman luoja, kaiken ylläpitäjänä, syntien sovittajana ja ikuisena Majesteettina. Raamatussa puhuu juuri hän. Ratkaisevaa on aina, kuka puhuu, mutta juuri siksi on äärimmäisen tärkeätä kuunnella, mitä hän tahtoo meille tänään juuri omassa elämäntilanteessamme sanoa. Jumalan Sana on tarkoitettu meille ankkuriksi, joka pitää meidät paikallaan, kun maailman elämän virta pyrkii sopeuttamaan meitä itsessään ja niin viemään meidät mukanaan.

Jos annamme sanan kulkea korviemme ohi, joudumme virran vietäviksi. Elämämme suvantokohdassa se ei aluksi välttämättä tunnu suuremmalta muutokselta, mutta pikku hiljaa liukuessamme virtaus alkaakin nopeutua ja huomaamattamme olemmekin koskessa, jossa koko tähänastisen elämämme perusteet saattavat romahtaa ja voimme langeta syvälle ja kauas Jumalan elävästä sanasta. Siksi meidän tulee kallistaa korvamme Jumalan sanalle juuri nyt, kun hän meille puhuu ja meidän on siitä myös tehtävä oikeat johtopäätökset vaelluksemme suhteen.

Koko Vanhan testamentin läpi kulkee surullinen ja pyhää vihaa pursuava Jumalan sana: ”Miksi te ette kuulleet, kun puhuin teille?” Jeesus myös toistamalla toisti: ”*Jol-la on korva kuulla, kuulkoon!*” Lukemattomat ihmiset ovat kyllä kuulleet sekä Jumalan lain sanan omassatunnossaan että pelastukseen kutsuvan evankeliumin sanan, mutta eivät siitä välittäneet. Mutta sama vaara uhkaa myös jo pitempäänkin Herran seurassa vaeltavaa.

Masentuneet kristityt

Kirjeen saajathan kuuluivat heihin. He olivat aloittaneet matkansa Herran seurassa suurella innolla ja olivat levittäneet myös evankeliumia kanssamatkaajilleen, muille juutalaisille. Alussa he olivat jopa kansan suosiossa, kun heidän keskuudessaan tapahtui merkillistä rukousten kuulemista, sairaiden paranemista ja muita tunnustekoja. Mutta sitten tuuli oli kääntynyt. Ajoittain laumaan olivat iskeneet vainonkin aallot. Erityisen kipeänä nämä juutalaiskristityt olivat kokeneet sen, että heiltä evättiin jopa pääsy Herran temppelin Jerusalemissa. Heidän sydämiinsä oli pikkuhiljaa hiipinyt epäily, miten heidän itsensä käy maailman vihamielisyyden kasvaessa. Jotkut olivat alkaneet haikailla jopa paluuta vanhaan juutalaisuuteen, sen tuttuihin tapoihin varsinkin silloin, kuin myös Italian diasporassa (hajaannuksessa) he huomasivat joutuneensa vähemmistöksi myös oman kansansa keskuudessa. Katseet alkoivat kääntyä taaksepäin. Lamaannus ja masennus alkoi hiipiä uskovien sydämiin.

Kirje on suunnattu noille voitontahtonsa menettäneille juutalaiskristityille, mutta on tänään erittäin ajankohtainen meille suomalaisille uskojille, jotka haluamme yhä pitää kiinni Raamatun sanasta. Mekin olemme menettäneet yhteiskunnassamme ja jopa kirkossa suosiomme ja olemme kasvavan paineen alaisia. Meilläkin on todellinen kiusaus antaa periksi aluksi ehkä pieneltä näyttävissä asioissa, mutta altistuen samalla vaaralle luopua itse suunnattoman suuresta pelastuksestamme, jotta meidän olisi helpompi elää tässä yhteiskunnassa. Meidän on tarpeen juuri tässä tilanteessa nostaa katseemme siihen Herraan, joka meille puhuu sekä varoituksen että rohkaisun sanaa.

Laki ja sen tuomio

Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan, ... (2)

Evangelisina kristittyinä meillä saattaa olla kiusaus ajatella, että Jumalan kymmenen käskyn lain noudattaminen ei ole meille enää erityisen tärkeää, koska olemme evankeliumissa saaneet armon ja anteeksiantamuksen. Mutta Jeesus itse vakuuttaa, ettei hän ole tullut lakia kumoamaan vaan täyttämään sen. Vaikka uskovina emme kykenekään omassa voimassamme lakia täyttämään, laki on edelleen Jumalan pyhä käsky ja sisältää sen, mitä rakkaus on olemukseltaan. Rakkaus täyttää

lain. Jos siis olemme pelastuneet ja saaneet syntimme anteeksi ja Jeesuksen täydellisen elämän ja Golgatan uhriveren sovituksen kautta täydellisen lahjavanhurskauden ja Pyhän Hengen uuden elämän sydämeemme, niin Herran Hengen synnyttämä rakkaus alkaa vaikuttaa meidän elämässämme juuri kymmenen käskyn lain noudattamista.

Jumalan laki on siis yhä voimassa noudattavatpa ihmiset sitä tai eivät. Sen rikkonut joutuu edelleen vastaamaan viimeistä piirtoa myöten omista teoistaan ja saa täsmälleen omien tekojensa mukaisen rangaistuksen viimeisellä tuomiolla. Iankaikkinen kadotustuomion Herran tullessa on täydellisen oikeudenmukainen jokaiselle ihmiselle, joka ei ole saanut osakseen pelastusta Kristuksessa ja joka ei ole pitänyt kiinni saamastaan lahjasta loppuun asti.

Kirjeen kirjoittaja korostaa vielä tässäkin yhteydessä, että laki on annettu enkelin välityksellä Moosekselle. Vanhassa liitossa puhui Herra itse ”minä”-muotoa käyttäen, vaikka lain välittäjänä toimikin enkeli. Enkelin arvovaltaa vastaan nouseminen tuottaa kadotustuomion. Kuinka suuri vaara onkaan silloin kysymyksessä, jos hylkäämme itse Herran Jeesuksen, jossa Jumala itse tuli luoksemme ja jossa hän puhuu meille nyt.

Suuri pelastus

...kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? (3)

Koko Uusi testamentti todistaa meille ”suuresta pelastuksesta”. Se on pelastus meidän käsittämättömän suurista synneistämme, joiden vuoksi ansaitsemme ikuisen kadotuksen Jumalan vihan palavassa tullessa. Synnin suuruus ei ole niinkään siinä, miten paljon ja kuinka usein teemme syntiä, vaan ennen kaikkea siinä, että synti on aina nousemista kapinaan maalimankaikkeuden Luojaan ja ikuista Majesteettia vastaan. Jeesus otti kantaakseen koko ihmiskunnan kaikkien miljardien ihmisten synnit, jotka painoivat hänet Golgatan ristillä Isän Jumalan hylkäystuomion alle. Jeesus joutui juomaan jokaisen ihmiskunnan ihmisen tekemän synnin ja laiminlyönnin, jokaisen väärän ajatuksen ja tunteen, tuomion aivan viimeistä pisaraa myöten. Juuri niin paljon kuin ihmiskunta ikinä on kyennyt tekemään syntiä, juuri niin kovan rangaistuksen Jeesus joutui Jumalan tullessa ristin puulla kärsimään. Jeesuksen tuska oli iankaikkisen syvää, niin syvää, että meiltä menee ikuisuuden verran taivaassa aikaa ylistääksemme häntä Golgatalla ilmestyneen Jumalan rakkauden syvyydestä.

Jeesuksen hankkima pelastus on myös suunnattoman suuri siunauksiltaan. Hänen lunastustyönsä seurauksena koko ihmiskuntaa varten valmistettiin pääsy iankaikkiseen kirkkauteen, osallisuuteen Kristuksen perinnöstä. Keneltäkään ei vaadita mitään lisämaksua, jokainen, joka uskossa tulee Jeesuksen luokse ja jättäytyy Jeesuksen pelastustekojen varaan, saa Jumalan lapsen ihmeellisen osan. Jos lunastusmaksu oli äärettömän suuri, niin siunaus on myös mittamaton autuus, täydellinen puhtaus, elämä taivaallisessa ylösnousemusruumiissa uudessa maassa ja uudessa taivaassa.

Pelastus on myös suuri siksi, että sen suorittaja on iankaikkinen Jumala Isä, Poika ja Pyhä Henki. Isä, joka vihaa syntiä ja syntistä ihmistä pyhässä oikeudenmukaisuudessaan, astuu omassa Pojassaan ihmisyyteen ja ottaa pohjattomassa

laupeudessaan ja hyvyydessään päällensä ihmiskunnan koko synnin, tyhjentää oman vihansa syntiä kohtaan omaan rakkaaseen Poikaansa meidän sijastamme. Pyhässä Hengessä antamansa sanan kautta hän vetää syntisiä ihmisiä pelastuksen osallisuuteen vaikuttaen heissä tahdon tunnustaa syntinsä ja turvautua yksin Jeesuksen ristinuuhriin. Pelastus on alusta loppuun kokonaan pyhän kolminaisen Jumalan työtä, sanoinkuvaamattoman suuri lahja.

Pelastus on suuri myös sen tähden, että sen toteuttamisesta Jumala yksin saa kunnian. Koko maa ja taivas, enkelit ja pelastetut tulevat ikuisesti ylistämään ja kiittämään Herran pyhää nimeä taivaan kirkkaudessa hänen pelastusteoistaan. Pelastus on suuri myös siksi, että ei ole ketään sellaista eikä mitään sellaista, joka voisi erottaa siihen turvaavat Jumalan Kristuksessa ilmaisusta rakkaudesta. Se ei myöskään tunne mitään poikkeusta siihen nähden, kuka ja millainen ihminen voi päästä siitä osalliseksi. Se tarjotaan jokaiselle, sillä sen suuruus riittää jokaiselle. Jeesuksen veri riittää sinunkin pelastukseksi. Pelastus on suuri sikälikin, että se sulkee pois kaikki muut pelastumisen mahdollisuudet. Ei ole mitään muuta tietä Isän luo kuin Jeesus. Tie on auki jokaiselle, joka uskossa turvautuu Jeesukseen.

Kuinka pääset pakoon?

...kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta,...

Niille, jotka eivät välitä Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta, ei ole mitään muuta armon ovea tarjolla. Heidän syntiensä puolesta ei tule enää muuta uhria. He ovat peruuttamattomasti kadotettuja. He jäävät sanattomiksi ja oman omantuntonsa tuomitsemiksi, jopa suurempaan kurjuuteen kuin ne, jotka laiminlöivät lain auktoriteetin tai tekivät syntiä ilman lakia. Tällaisten kurjuuden väistämättömyys ilmaistaan kysymyksen muodossa: *Miten me pääsemme pakoon?* Se vetoaa järkeen ja syntisten omaantuntoon. Se on haaste jokaiselle.

On jotenkin järkyttävää, että myös kerran Jeesuksen luokse uskossa tulleille kristityille täytyy antaa varoitus siitä, että he voivat kulkeutua ja ajautua tuon suunnattoman armon ihmeen, pelastuksen ohi, paaduttaa sydämensä ja päätyä tilaan, jossa he eivät välitä mitään pelastuksesta. Voiko armon ihmeen kokenut, pelastuksesta osalliseksi päässyt joutua niin hirveän vakavaan tilaan? Sehän merkitsee tietoista Jumalan armon hylkäämistä, selkänsä kääntämistä Jumalan totuudelle ja johtaa lopulta helvetin tulen kauhuihin. Tällaisen varoituksen Heprealaiskirje nyt meille antaa ei vain tässä, vaan myös jatkossa:

*Jos me tahallamme **jatkamme** synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)*

Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu. Jos kerran isät eivät päässeet pakoon torjuessaan luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, vielä vähemmän pääsemme pakoon me, jos käännymme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista. (12:25)

Kirjoittaja vahvistaa varoituksensa vakavuutta muistuttamalla siitä, kuka pelastuksen meille julisti: *...suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti?* Kysymys ei ollut vain Vanhan liiton laista ja profeetoista, vaikka heidänkin varoituksista meidän tulee ottaa varten. Mutta kirkkauden Herra itse astui alas meidän keskellemme ja julisti meidän ymmärtämillämme sanoilla ja tunnusteoilla pelastuksen sanoman. Meille ei jää mitään puolustusta hänen edessään viimeisellä tuomiolla, ellemme kuuntele hänen puhettaan nyt.

Voiko luopumus tapahtua meille?

Joku kysyy varmaankin, voiko meille, jotka olemme Jumalan armosta päässeet osalliseksi Jumalan valmistamasta suuresta pelastuksesta, tapahtua jotain niin hirveätä, että luovumme siitä, menetämme uskon ja pelastuksen? Voimmeko ylipäänsä olla varmat pelastuksestamme, jos tällainen vaara meitä alati uhkaa? Onhan Jeesus itse luvannut antaa omilleen Pyhän Hengen asumaan sydämissämme ikuisesti. Eihän mikään tai kukaan voi erottaa Kristuksessa olevia Jumalan rakkaudesta eikä heitä uhkaa mitään kadotustuomiota. Totta on, että Herran sana lupaa meille horjumattoman pelastuksen.

Ovatko uskoville annetut varoitukset se Herran tapa, jolla hän haluaa ajaa meitä yhä läheisemmin turvaamaan yksin häneen? Onko niiden tarkoitus viedä meitä pyhään pelkoon Jumalan edessä. Paavalihan kirjoittaa: *...ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)*

Toisaalta Jeesus kylväjävertauksessa puhuu niistä, jotka vain hetken iloitsevat Jumalan sanasta, niistä, jotka vaikeuksien tullen luopuvat ja niistä, joiden uskon tukahduttaa rikkaus ja elämän korskeus. Voidaan tietenkin kysyä, ovatko ne jotka luopuvat koskaan päässeetkään pelastavaan uskoon asti. Toisaalta ehkä juuri meille sanan äärellä oleville kuuluu erityisellä tavalla varoitus, jotta me pääsisimme kärsivällisyydellä syvää hedelmää kantaviksi uskoviksi. Jos kuitenkin olemme sanan ottaneet vastaan, Herra varoittaa meitä päästämästä siitä irti ja joutumasta tämän maailman tuuliajolle.

Apostolinen usko

Ne, jotka sen (evangeliumin) kuulivat, vahvistivat ja välittivät sen meille, kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä, ihmeillä ja monenlaisilla väkevillä teoilla, jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan. (3-4)

Nyt kirjeen kirjoittaja osoittaa, mihin perustuu evangeliumin ja samalla koko Uuden testamentin arvovalta. Evangeliumi on sanoma Jeesuksen kärsimyskuolemasta meidän syntiemme sovitukseksi, hänen hautaamisestaan, hänen ylösnousemuksestaan ja ilmestymisestään apostoleille ja yli 500 opetuslapselle. Jeesuksen pelastusteot tapahtuivat Vanhan testamentin kirjoitusten lupausten toteutumisena. Jeesus itse julisti evangeliumin ennen kärsimistään ja selitti sen merkityksen meidän pelastukseemme ylösnousemuksensa jälkeen. Sen jälkeen apostolit lähtivät julista-

maan sanomaa Jumalan todistaessa ihmeihin, että evankeliumi on Jumalan voima ihmisten pelastukseksi ja sen, että juuri apostolien välittämä Uuden testamentin ilmoitus on Herran itsensä meille valmistama. Paavali puhuu noista ihmeistä nimenomaan apostolin arvovalan todisteena: *Onhan apostolin tunnusteet tehty teidän keskuudessanne kaikella kestävyydellä, tunnusmerkein, ihmeihin ja voimateoin.* (2. Kor. 12:12)

Jumala todisti apostolien arvovalan tunnusmerkkien avulla, merkein hänen armollisesta läsnäolostaan heidän luonaan ja hänen voimastaan, joka vaikuttaa heidän kauttaan. Edelleen Herra todisti ihmeillä, teoilla, jotka ylittävät luonnon voiman ja luonnon kulun, jotka täyttävät katsojat ihmetyksellä ja ihailulla, herättävät heidät seuraamaan saarnattua oppia ja tutkimaan sitä. Monenlaisilla voimateoilla kaikkivaltias Vaikuttaja näyttäytyi kiistattomasti apostolien toiminnassa. Pyhän Hengen lahjat mahdollistivat ja innostivat heitä tekemään sitä työtä, johon heidät oli kutsuttu. Kaiken tämän Jumala vaikutti oman tahtonsa mukaan. Jumalan tahto oli, että meillä olisi varma pohja uskollemme ja vahva perusta toivollemme, kun otamme vastaan evankeliumin. Niin kuin lain antamisen yhteydessä oli merkkejä ja ihmeitä, joilla Jumala todisti sen auktoriteetin ja erinomaisuuden, niin hän todisti evankeliumista vielä useammilla ja suuremmilla ihmeillä.

Huomautus

Moni tämän ajan liberaali sanoo kyllä uskovansa Jeesuksen opetuksiin, mutta väittää Paavaliala ja muita apostoleita vain erehtyviksi aikansa ihmisiksi. Heprealaiskirje torjuu sellaisen ajattelun mahdottomana. Hyljätessään apostolisen todistuksen ihminen hylkää myös Jeesuksen. Itse asiassa sellainen ihminen nousee itse Jumalan todistusta vastaan.

Tässä yhteydessä on huomautettava, että apostolien kuoleman jälkeen apostoliset merkit loppuivat, sillä Uusi testamentti lopullisena Jumalan ilmoituksena oli valmis. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että Pyhän Hengen muut armolahjat olisivat lakanneet toimimasta seurakunnan keskellä. Mutta niillä ei sen jälkeen ole ollut uuden ilmoituksen merkitystä, vaan niiden kautta Jumala edelleen osoittaa ihmisille synnin ja taivuttaa ihmisiä parannukseen. Niiden välityksellä hän myös antaa omilleen johdatusta elämään, kun he haluavat soveltaa Raamatun sanaa joko seurakuntansa tai omaan henkilökohtaiseen vaellukseensa. Tärkeää on muistaa, että pelastuksen lahja on sama jokaiselle uskovalle, mutta Pyhä Henki jakaa erilaisia armolahjoja kullekin uskovalle yhteiseksi rakennukseksi. Niiden määrästä ja suuruudesta Pyhä Henki päättää itse, vaikka niitä saakin Herralta rukoillen pyytää.

Sanasta vaarin otto

Koko Heprealaiskirjeen sanoma tiivistyy siihen, että meidän tulee suunnata mieleemme Kristukseen ja ottaa vaarin Hänen sanastaan. Käytännössä se merkitsee ensiksikin sitä, että luemme Raamattua niin, että katselemme Herraa Sanan peilistä rukoillen: "Herra näytä minulle, millainen sinä olet!" Herran kasvoja katsellessa Pyhä Henki alkaa muuttaa meitä Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siksi Heprealaiskirjekin toistuvasti nostaa katseemme häneen, joka sanassa puhuu meille.

Edelleen sanasta kiinni pitäminen merkitsee sitä, että emme anna minkään harhan tai aikamme virtauksen viedä meitä pois evankeliumin muuttumattomasta sanomasta. Tietenkin se merkitsee myös sitä, että päivittäin taivumme parannukseen omista

synneistämme ja hakeudumme säännöllisesti seurakunnan yhteyteen. Niin tehden Herra antaa voimaa olla kuuliainen sanan kehoituksille tehdä hyvää ja kirkastaa siten Jumalan kirkkautta.

Vahva linnoitus” – nuoren äidin todistus

Kasvoin kristityssä kodissa. En osaa sanoa tarkasti, milloin aloin henkilökohtaisesti uskoa Jeesukseen. Oli suurta armoa, että vanhempani opettivat minut tuntemaan Jumalan rakkauden pienestä pitäen. Koska seurakunta, johon kuuluimme, noudatti lapsikastetta, minut kastettiin, kun olin 3 kuukauden ikäinen. 15 -vuotiaana tunnustin uskoni nuorten leirillä. Siksi voin sanoa, että tunsin Jumalan aivan pienestä pitäen. Mutta ajoittain halusin olla lähempänä Jumalaa ja ajoittain kauempana Hänestä. Yleensä ihmiset etsivät Jumalaa, kun eteen tulee vaikeuksia. Minäkään en ollut poikkeus. Teini-iän koin erityisen ahdistavana ja siksi suhteeni Jumalaan muuttui erityisen läheiseksi.

Olen lähetystyöntekijöiden lapsi. Vanhempieni työn vuoksi jouduimme muuttamaan usein, tähän mennessä muuttoa on ollut jo 22. Niistä kymmenen oli muuttoa maasta toiseen. Jokaisen muuton jälkeen oli vaikea löytää uusia ystäviä uusista kouluista. Sen vuoksi pienestä pitäen perusturvallisuuteni oli heikko ja olin arka. Mutta suurena tukena oli se, että saatoin uskoa Jumalan rakkauden ainoana muuttumattomana asiana elämässäni.

Kaksitoistavuotiaana muutimme vuodeksi Suomeen ja siirryin kaupungin suureen yläkouluun. Siellä törmäsin maahanmuuttajille tyypilliseen kulttuurishokkiin, yksinäisyyteen ja koulukiusaamiseen. Koulun käynti oli yhtä tuskaa. Menin, koska oli pakko, mutta kaikki päivät luin kirjoja, pakenin todellisuutta kirjojen maailmaan. Siksi en kyennyt oppimaan tärkeää tapaa, miten ihmissuhteita pidetään yllä ja yksinäisyyteni vain syveni.

Yliopiston ensimmäinen vuosi oli minulle kaikkein raskain. Aloin elätellä itsemurha-ajatuksia. Syitä oli monia, mutta kaikkein syvimmän syyn Jumala paljasti minulle useita vuosia myöhemmin. Se merkitsi omassa uskonelämässäni tärkeää käännekohtaa, joten haluan sen lyhyesti jakaa kanssanne.

Me ihmiset elämme maan päällä hyvän ja pahan, Jumalan ja Saatanan välisessä taistelussa.(1 Piet. 5:8-10) Taistelu tapahtuu ihmisen sydämessä. Jos vertaamme ihmissydäntä linnaan, niin uskoon tulo merkitsee sitä, että luovutamme linnan herruuden Jeesukselle. Sitten voittaaksemme taistelussa linnaan hyökkääviä Saatanan kiusauksia vastaan meidän on annettava Jumalan lujittaa sen muurit. Mutta päivittäin sydämen pohjasta (lihasta, syntisestä luonnosta) nousevat ajatukset ja teot, joilla pyrimme kutsumaan Saatanaa sisään. Olemme olentoja, jotka itse pettävät Jeesusta. Normaalia uskonelämän taistelua on se, että kun viemme nuo ajatukset ja teot Jeesuksen luo ja pyydämme syntien anteeksiantamusta, Hän ottaa ne pois armahtaan ja saamme rauhan sydämeemme.

Mutta vaikka Jumala asui sydämessäni, yksi linnan porteista oli auki. Saatana pääsi siitä vapaasti tulemaan sisälle. Sitten se pikku hiljaa hyökkäsi linnaan, joka oli annettu Jumalan hallintaan. Tuo avoin portti oli synty, josta halusin pitää kiinni, ja parantumattomat sydämen haavat.

Minun tapauksessani synty, jota hellin, oli yksi ajatus. ”Kun elämä nyt on joka tapauksessa raskasta, niin haluaisin kuolla pian ja päästä taivaaseen.” Ehkei se kuulosta kovin pahalta asialta, mutta sillä, että halveksin sitä elämää, jonka olin Jumalalta saanut, olin kapinassa Jumalaa vastaan. En halunnut tunnustaa sitä synniksi enkä tehdä siitä parannusta. Siksi tuo ajatus avasi portin ja sitä kautta yhä useammat pimeät ajatukset alkoivat tulvia sisimpääni. Seuraavaksi aloin kysellä: ”Miksi minun oikein täytyy elää. Parempi olisi ollut, jos en olisi syntynytäkään. Jumalan vika se on.” Lopulta jouduin erittäin voimakkaisiin kiusauksiin hypätä junan alle, aina kun juna kulki ohitseni. Selvää on, että koska en pitänyt omaa elämääni tärkeänä, suhtauduin muihin ihmisiin samalla lailla.

Synti synnyttää väistämättä hengellistä, sielullista tuskaa ja ihmissuhdeongelmia. Noissa kivuissani etsin Jumalan apua. Sydämeni oli ristiriitainen. Toisaalta vastustin Jumalaa, mutta toisaalta uskoin, että Jumala oli ainoa, joka kykenee minua auttamaan. Ja niin Jumala armahti minua, että jaksoin aina yhden päivän kerrallaan elää eteenpäin. Sitten vuotta myöhemmin sain kaksi hyvin konkreettista vastausta rukouksiini.

Ensimmäinen oli se, että tutustuin nykyiseen mieheeni. Kykenimme puhumaan kakista asioista ja rukoilemaan yhdessä ja niin vapauduin yksinäisyydestäni ja sain elämänhalun takaisin. Siitä vuotta myöhemmin menimme naimisiin. Mutta tämä ei ollut syvimmän ongelman ratkaisu. Kun olin kovin heikko, Jumala vapautti minut joksikin ajaksi noista kiusauksista ja alkoi myöhemmin tekemään syvempää työtäni sydämessäni.

Toinen oli se, että kahden vuoden päästä avioitumisestamme mieheni työn tähden muutimme ulkomaille ja pääsin vapaaksi Suomessa kokemista vaikeista ihmissuhteista. Voi kai sanoa, että pakenin Suomesta, mutta koen, että Jumala vapautti minut Suomesta. Ilman sitä etäisyyttä en olisi voinut objektiivisesti käsitellä ihmissuhteitteni ongelmia eivätkä haavani olisi parantuneet. Uudessa seurakunnassa ja uusien ystävien keskellä Jumala opetti minulle sellaista, mitä en olisi Suomessa voinut oppia.

Lopulta Jumala osoitti sielunhoidossa syvimmän syntini, joka oli kaiken taustalla. Vaikka oli kulunut jo viisi vuotta siitä, kun mietin itsemurhaa, ajatus siitä, että olisi hyvä kuolla pian, ei ollut kadonnut. Heti kun masennuin, tuo ajatus pulpahti sydämeeni. On väärin kuvitella, että synty ja haavat paranevat ajan kanssa. Pitää uskaltaa kohdata ne ja yhdessä Jumala kanssa saatava niihin ratkaisu. Odottelemalla asiat eivät korjaannu koko elämän aikana. Minun oli nähtävä, mistä tuo ajatus ”Haluan kuolla” tuli, oli tehtävä parannus ja sain sen anteeksi Jeesuksen tähden. Siihen liittyvät sydämen haavat paranivat, saatoinkin alkaa elämään kiitollisena ja toiveik-

kaana siitä, että elämä on Jumalan lahja. Näin portti, josta Saatana oli helposti päässyt sisään, suljettiin. Jeesus pääsi jälleen lujittamaan linnan muurit. Sain kokea armon ihmeen.

Tietysti tämä on vain yksi esimerkki. Taistelen toki monien muidenkin syntien kanssa. Taistelu tulee Jumalan avulla jatkumaan läpi koko elämäni. Ilman muuta on selvä, että lopullinen vapautus synnistä ja kärsimyksestä on vasta taivaassa. Mutta tämä sydämen muutos tuotti yhden hyvin käytännöllisen seurauksen. Kun en aiemmin osannut pitää omaa elämääni tärkeänä, en ymmärtänyt muidenkaan ihmiselämän arvoa, niin vaikka olin mennyt naimisiin, en halunnut saada lasta. Mutta päästyäni vapaaksi noista ajatuksista ja peloista, olen nyt kahdeksannella kuukaudella raskaana. Olen kiitollinen, että saan synnyttää lapsen.

Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun pistimesi?" Kuoleman pistin on synty, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. (1 Kor. 15:55-57)

Entä sinä?

Oletko sinä jo kohdannut sen Herran, joka puhuu meille Raamatun sanassa? Oletko myös kallistanut korvasi hänen puheelleen? Ellet vielä, Herra on lähelläsi ja kutsuu sinua luokseen. Hän lupaa antaa todellisen uuden elämän jokaiselle, joka huutaa hänen nimeään avuksi.

Jos sinä tunnet jo Jeesuksen omana Vapahtajanasi, Herra kutsuu sinua pitämään tiukasti kiinni Raamatun sanasta ja katselemaan Herran kasvoja, jotta oppisit tuntemaan hänet entistä paremmin ja voidaksesi olla kuuliainen hänen sanalleen.